

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου : Ἀγγ. Σαυηριώτη, «Πειρασμός» (ποίημα). — Ι. Φυτίλη, «Ἡ σύζυγος τοῦ Πύλου». — Λέον Κλαρετί, «Ξένη φιλολογία». — Ἀγγ. Ἰωαννίδου, «Ἡ Δασκάλισσα». Ἀργύρη Ἐδδαλιώτη, «ἀνοιχτὸ γράμμα».

Ἐξωφύλλον : Φιλίππου Δαρελ, «Μίλτον Ζαραμάγια Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλίς «Ἠχοῦς»). — «Νέα Ζωή». — «Ἀλληλογραφία», κτλ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,,

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἱδ. συν. σελ. 207)

Ἐσυραν τὴν Νάνσυ εἰς παρακείμενον δωμάτιον ὅπου ὁ ἰατρός τὴν ἠκολούθησε διὰ νὰ διαλύσῃ τὸ γόητρον καὶ τὴν ἐπαναφέρει εἰς αὐτὴν τοῦθ' ὅπερ ἔγεινεν εἰς μίαν στιγμὴν. Ἐφυγεν ἓνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μας ὅταν ἡ κορασίς ἀνεχώρησε μὲ τὸ κουπὲ τῆς Μίσεε Τέμπλ.

Ὅσον διὰ τὸν Μίλτον, δὲν ἠνόησε τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν καὶ ὑπὲρ ποτε ἐφρούσκωνε καπνίζων ἓνα σιγάρον παχύτερον ἀπὸ τὸν αὐτόν του. Ἡ ἀλαζονία του ἐδαιμόνισε τὸν Βόθουελ ὅταν ἐπέστρεψε.

«Κύριε Ζαραμάγια, εἶπε σταματῶν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀνθρωπίσκον, φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ λάβετε ἐπὶ σπουδαίῳ τὰς χαριτολογίας τῆς μίς Θουαίτ... Κατὰ διαταγὴν μου ὑπεκρίνετο πρόσωπον τὴν ὑπνώτιστα καὶ τῆς τὸ ὑπέβαλα ἐπιτηδες. Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξαναδοκιμάσω !...»

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου ἐκλωνίσθη ἀπὸ τὸ κτύπημα τὸ ὅποιον τοῦ ἐπιπτεν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐνῶ ἦτο εἰς τὸν κολορῶνα τοῦ θριάμβου του καὶ τὸ ὅποιον ἔγεινε σκληρότερον ἀπὸ μερικὰ κτηνώδη ξεκαρδίσματα. Οἱ παράξενοί του ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν πρὸς στιγμὴν.

Ὅταν τοὺς ἤνοιξεν εἶπε μὲ νοθρὰν προφορὰν, ἐκπέμπων τοὺς καπνοὺς τοῦ σιγάρου : «Μπὰ !... ποῖος θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κολακευθῇ ὅτι γνωρίζει τὰς ἐνδελεχεῖς σκέψεις μιᾶς γυναίκος ;»

IV

Τὸ ἐπὶ τοῦ Τάμεση Ἐνλεῦ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ κουπιῦ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ἐκεῖ δίδονται αἱ ὠραιότεραι λεμβοδρομαὶ καὶ ἐκεῖ συνέρχονται ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Ὀκτώ-

βριον οἱ πιστοὶ τῆς κωπηλασίας. Ἀνάμεσα εἰς τὰς δύο γλοεράς ὅχθας, τὰς ὁποίας στολιζοῦν πελώρια ἱτέαι, ἀκατάπαυστα κινοῦνται, μὲ ταχύτητα βέλους, λέμβοι διαφόρων σχημάτων. Μίαν ἐσπέραν τοῦ Ἰουλίου, ἀφοῦ διήλθον τρεῖς ἡ τέσσαρας ὥρας ἐπὶ τῶν κλασικῶν ἐκείνων ὑδάτων, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κύριλλον Ἐγερτον, ἐγευματίσαμεν εἰς τὸ περίφημον ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος, καὶ ἐβυθίσθημεν εἰς τὴν μακαριότητα ἐκείνην ἡ ὁποία εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καλῆς χωνεύσεως.

Ὁ Κύριλλος ἐκάθητο πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, ἔαπλωμένος, μὲ τὰς χεῖρας πίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν. Αἶφνης ἔσκηψεν ἔξω μὲ τόσον ὀρμητικὴν κίνησιν ὥστε ἡ πίπα του ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ εἶπεν εὐθὺς μὲ ἐκπληξιν :

— Δὲν ἀπατώμαι ! . . . εἶναι ἐκείνη.

— Ἐκείνη ; . . . Ποία λοιπόν ;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίνετο, ἠγέρθη διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπόστασιν, εἰς τὸ κατὰφωτον ἀπὸ τὴν σελήνην κηπάριον νεαρόν ζευγὸς διήρχετο ἐνηργκαλισμένον μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τὴν παράδοξον, τὴν ὁποίαν ἡ βρεταννικὴ αὐστηρότης τῶν ἡθῶν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἡ νέα, λυγρὴ καὶ ξανθὴ, μὲ αἰσθητὰ κυανῇν, μὲ μεταξωτὸν ἐπανωφόριον διαγράφον θαυμαστικὴν κομψότητα τοῦ σώματός της καὶ μὲ ναυτικὸν κάλυμμα ἀπὸ ἄσπρην ψάθα, ἦτο ἡ Νάνσυ Θουαίτ.

Ὅσον διὰ τὸν τρομερὸν ναύτην τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ὁ ὁποῖος τὴν ἔσφιγγε ἀπὸ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα, ἐνδεδυμένος μὲ τὴν πλέον ναυτικὴν στολὴν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπενόει ὁ καλλιτέρας ράπτῃς, ποῖος ἄλλος ἦτο ἢ ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ; ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ὁ ὁποῖος ἐθώπευε μὲ τὰ μαῦρά του χεῖρα τὰ μαλιὰ τῆς συντρόφου του, ἐπὶ τοῦ μετώπου της, τὸ ὅποιον νωχελῶς ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Αὐτὸ ἦτο τὸ θέαμα τὸ ὅποιον δὲν ἀπεφασίζαμεν νὰ πιστεύσωμεν.

Ἡ ἀμφιβολία μας ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ. Εἰς τὸν διάδρομον, πλησίον εἰς ἀνθρώπυτον μέρος, εὗρίσκετο κάθισμα. Τὸ ζεῦγος ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ εἶδα τὴν Νάνσυ νὰ ἀνασηκωθῇ διὰ νὰ προσκολήσῃ τὰ χεῖλη της εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Μογγόλου.

Κατὰρά !... Ἐψιθύρισε μὲ πνιγμένην φωνὴν ὁ Κύριλλος.

Ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ εἶδα ὅτι ἦτον ὦ-

χρότατος. Πολλάκις ἐφαντάσθην ὅτι εἶχε κάποιαν ἀδυναμίαν διὰ τὴν μικρὰν Θουαίτ. Τώρα πλέον ἐπείσθην. Τὸ πρόσωπόν του ἐνέφαινεν τόσον πείσμα καὶ τόσῃν θλίψιν ὥστε ἐστρεψά τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κῆπον. Βεβαίως δὲν ἦτο διόλου ἀδιακρισία ἐὰν ἐβλέπαμεν τὴν Νάνσυ καὶ τὸν παρὰδοξον ἐραστὴν τῆς. Δὲν ἦσαν μόνοι εἰς τὸν κῆπον εἰς τὸν ὅποιον ἐβλεπαν ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου· ἄλλως τε πολλὰ ζεύγη εὐρίσκοντο εἰς τοὺς διαδρόμους αὐτοῦ, ἀνταλλάσσοντα οὕτω δημοσίᾳ τρυφερότητας, καὶ διόλου μεριμνόντα ν' ἀποκρύψωσιν αὐτάς. Ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ τὴν ψυχολογικὴν ἐκείνην στιγμήν, δὲν προσέχαμεν διόλου εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ ὑπεκείμεθα μόνον εἰς τὴν φυσικὴν ὥθησιν· καὶ ἐκυττάζαμεν καθὼς λέγουν μὲ ἀνοιχτά μάτια. Ἐν τούτοις ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίλλου ἤρξε.

« Ἀλλοίμονον, ἐμυρμούριζε μὲ πικρίαν, νὰ αἰ γυναικες!.. "Ὁλαι ὑποκρίτριά καὶ ψεύτριά!... Αὐτὴ, παραδείγματος χάριν, μὲ ἠπάτησε παραξενά, τὸ ὁμολογῶ, ὡς πρὸς τὰ πρὸς τὸν ἀνθρωπάκον αἰσθηματὰ τῆς... Προσεποιεῖτο ὅτι ἀπετροπιάζετο ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐπίστευα ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ὁ τζιμπατζῆς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου παρὰ αὐτὸς!... Ἀλλὰ γηράσκομεν αἰεὶ διδασκόμενοι... Διὲς ἀναίδεια!... »

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Νάνσυ ἐφαίνετο ὅτι ἔχασεν πᾶσαν αἰδῶ. Μισοπλαγιασμένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἰάπωνος, τὸν ἐδίδο ὥπείας τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐδέχετο μὲ ὕψος Δὸν Ζουάν ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἡδὴ νὰ βαρύνηται τὴν κατὰκτησίν του.

Αὐτὸ καταντοῦσεν ἀνυπόφορον, καὶ δι' ἐμὲ ἀκόμη ὁ ὁποῖος ἤμην ἔλως διόλου ἀδιάφορος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, διότι ἡ νέα αὐτὴ εἶχεν κατορθώσει νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ τόσον σέβας ὅταν πρό τινων ἀκόμη ἐβδομάδων ἤρχετο εἰς τὴν λésχην μας. Ἐπαθα εἶδος αἰσθητικῆς ἀπογοητεύσεως ὅταν εἶδα ὅτι ὡμοίαζε μὲ τόσας ἄλλας ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν εἶχα ἐκλάβῃ διάφορον. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Κύριλλον, αὐτὸς πλέον δὲν βαστοῦσε.

« Μὲ σφίγγει τὴν καρδιά, ἔλεγε, γιὰ μένα τόσο μὲ ἀρκεῖ· πάμε φίλε μου. Μία τέτοια μαίμου, ἓνα τέτοιο ξόανο τοῦ Τοκιό!... Ἄ! αὐτὸ εἶναι ὑπερβολικόν!... »

Προτεπάθη νὰ γελάτῃ, στρέφων διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ ἡ φαιδρότης του ἦτο πλαστὴ καὶ διόλου μεταδοτικὴ. Ἡμῖν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ὅταν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Νάνσυ τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ ἀέρας μέχρις ἐμοῦ.

« Ἀγάπη μου, αὐθέντα μου, φίλε μου!.. ἔλεγε.

Ὅταν ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας ἐκλονίσθην σύσσωμος. Ἦρπασα μηχανικῶς τὸν βραχίονα τοῦ Κυρίλλου, τὸν ἠγάγκασα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔσκυφα πρὸς τὰ ἔξω διὰ ν' ἀκούσω.

Δὲν ἤκουσα πλέον τίποτε, ἀλλὰ εἶδα κάτι ἀνέκφραστον. Ἡ σελήνη ρίπτουσα τὰς ἀκτῖνάς τῆς κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ καθίσματος μὲ ἐβοήθει νὰ βλέπω πολὺ καλὰ ἐνῶ ἄφινεν εἰς τὸ σκότος τὸ παράθυρόν μας. Καὶ ἐβλεπα καθαρὰ καθαρὰ τὰ πρόσωπά των. Λοιπὸν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Νάνσυ διέκρινα κάτι τὸ ὅποιον εἶχα ἤδη ἰδεῖ — καθὼς πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν φωνὴν τῆς εἶχα διακρίνει κάτι τὸ ὅποιον εἶχα ἤδη ἀκούσει· καὶ ἐρρίγησα...

Καὶ ἐκείνη ἡ περαστικὴ ἔκφρασις, ἐκεῖνος ὁ πρόσκαιρος τόνος, ἦσαν ἡ ἔκφρασις καὶ φωνὴ τῆς Νάνσυ, ἐνῶ ἐπανελάμβανε ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τοῦ ὑπνωτισμοῦ τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας.... Μία ὑποψία μὲ ἐκυρίευσεν:

Δὲν ἦτο ἄρᾳ γε δυνατόν, ἡ μικρὰ Θουαίτ νὰ εὐρίσκεται ἐκεῖ—εἰς τὴν πλέον ἢ ἀμφίβολον ἐκείνην θέσιν, μαζὶ μὲ τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον Μίλτον,—ἐναντίον τῆς θελήσεώς τῆς ἀσυνειδήτως καὶ παθητικῶς;...

Ἦρώτησα τὸν Κύριλλον: « Δὲν βλέπεις τί τὸ ἐκτακτόν;... δὲν ἤκουσες τίποτε τὸ ὅποιον νὰ σὲ ἐκπλήξῃ;

— Βέβαια, ἀκούω καὶ βλέπω πολλὰ καὶ σὲ λέγω ὅτι σφίγγει ἡ καρδιά μου. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἃς φύγωμεν.

— Ὅχι, ἄκουσε καὶ πρόσεξε ἀκόμα ... Αὐτὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Νάνσυ, τὸ ἐν ἐκστάσει πρόσωπόν τῆς, δὲν σὲ ἐπενθυμίζουν τίποτα;...

Ἐπρόσεξε καλλιτέρα τὴν νεαρὰν κόρην καὶ εἶπε:

— Τὸ δραματικόν μας πείραμα!... Τὴν Ἰουλίαν!... τὸ γεῦμα!...

— Δὲν σὲ φαίνεται;... Συμμερίζεσαι τὴν ἰδέαν μου ὅτι τὸ ταλαίπωρο παιδί εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τῆς ὑποβολῆς;

— Εἶναι ὁλοφάνερο· δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία! ἐφώνησε. Μὰ τί διάβολο, εἶναι ἄρᾳ γε μία ἐπανάληψις τῆς κατηραμένης σκηνῆς, καὶ ὁ ἰατρός ἔχει πάλιν τὸ δάκτυλόν του;

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅχι... ὁ Μίλτον, ἐκεῖνος, δὲν παίζει τὸ πρόσωπον τοῦ Ρωμαίου, οὔτε ἄλλως τε ἡ Νάνσυ τὸ τῆς Ἰουλίας. Ἀκουσε!...

Πράγματι, ἡ μικρὰ Θουαίτ, εἰς τὰς ὥπείας μὲ τὰς ὁποίας περιέβαλε τὸν ἰάπωνα δὲν ἤκούθει ποσῶς τὸ καίμενον τοῦ Σαίξπηρ. Θὰ ἐπί-

στευε κανείς ότι με πάθος ἀληθινόν ὠμίλει, ἐάν δὲν εἶχε κατὶ τὸ αὐτοματικόν καὶ τὸ βεβιασμένον εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐνεθυμήθη τὴν Τιτάνιαν ὠπεύουσαν τὸν Βοττὸμ ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τοῦ φίλτρου τὸ ὅποιον τὴν ἐπὶ-τισεν ὁ Ὁδερὸν. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότης ἦγον ὅτι δὲν εἶχαμεν ἐμπρὸς μας οὔτε Τιτάνιαν οὔτε Ἰουλιάν· ἦτο αὐτὴ ἡ Νάνσυ ἡ ὁποία ὠρχίζετο εἰς τὸν Μίλτον ἔρωτα αἰώνιον.

Καὶ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ μογγόλου, εἰς τὴν ἱκανοποιημένην του αὐταρέσκεϊαν, ἐνόμισα νὰ διακρίνω ἐπίσης τί τὸ βεβιασμένον, τὸ ἀνήσυχον, τὸ ὅποιον μὲ ὑπενθύμιζε τὸ ἐχίδνης βλέμμα τὸ ὅποιον μὲ εἶχε πληξῆ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰπῆ:

«Ποῖος θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κολακευθῇ ὅτι ἤξεύρει τὴν πραγματικὴν σκέψιν μιᾶς γυναικός;»

— Εἶναι βρωμοδουλειά, ἀναμφισβόλως, εἶπα εἰς τὸν Κύριλλον παρασύρων αὐτὸν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης. Ἡ ἀπατώμαι πολὺ ἢ ἡ δυστυχὴς νέα εἶναι ὅμμα τῆς αἰσχροτέρας πλεκτάνης.

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ὁ Ἰάπων τὴν ἔστησε παγίδα.

— Τὸ ἀθεόφοβο σκυλί!... θὰ τὸν πνίξω.»

Καὶ ὠρμησεν ἔξω. Μόλις καὶ μετὰ βίας τὸν ἐκράτησα.

— Μιὰ στιγμή!... Μὴν κάμης σκάνδαλα... Ἄς μάθωμεν πρῶτα εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκον-ται τὰ πράγματα.»

Ἐκρυσά τὸν κώδωνα καὶ ἐζήτησα τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρχησε νὰ ἔλθῃ. Ἦτο με-σῆλιξ· τὸν παρεκάλεσα νὰ καθήσῃ μαζί μας καὶ νὰ δεχθῇ ἐν ποτήριον οἴνου τοῦθ' ὅπερ ἐδέχθη μὲ εὐγένειαν καὶ ἀφέλειαν.

— Ἐχετε πάντοτε πολὺν κόσμον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην; τὸν ἠρώτησα διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ συνδιάλεξις.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔμπορῶ νὰ παραπονεθῶ.

— Τὸ κομψόν σας ξενοδοχεῖον ἄλλως τε ἔχει τόσῃν καλὴν τοποθεσίαν καὶ εἶναι τόσο καλῶς περιποιημένον.... Φαίνεται τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἐρωτευμένων, ἐάν πρέπῃ νὰ κρίνωμεν ἀπὸ ὅσα βλέπομεν εἰς τὸν κῆπον, εἶπον μειδιῶν.

— Ἐ! πρέπει οἱ νέοι νὰ διασκεδάζουν, ἀπὴν-τησε φιλοσοφικῶς.

— Ἐγνωρίσαμεν πρὸ ὀλίγου, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἓνα φίλον μας, ἓνα Ἰάπωνα.

— Ἄ! τὸν γνωρίζετε;

— Ναί, συνητηθήμεν

— Εἶναι ἐδῶ ἀπὸ δύο ἡμέρας, ὁ κ. Ζαραμά-γιας.... μετὰ τῆς συζύγου του.... Ὁ κύριος καὶ ἡ Κυρία Ζαραμάγια ἐκ Τοκιοῦ.... παρὰ ξένο ὄνο-μα, ἔ;

— Σύζυγός του, διέκοψεν ὁ Κύριλλος ἀποτό-μως. Ἐνυμφεύθησαν;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, Κύριοι, εἶπεν, δὲν εἶδα τὸ ἐνδεικτικόν τοῦ γάμου τῶν καὶ ἐναποθέτων τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης: ἐξαίρετο κρασί, καὶ ἀπὸ χρόνον σ' χρόνον γίνεται καλεῖτερον... Ἦμ-πορεῖ νὰ φανῶ κατὰ τι χρήσιμος πρὸς τοὺς Κυρίους;

— Ναί, εἶπα ἀπορασίτας. Ἀκουσέ με, Κύριε, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος· ἴσως ἔχεις κόρην τῆς αὐ-τῆς ἡλικίας μὲ τὴν νέαν ἡ ὁποία συνοδεύει αὐτὸν τὸν Ἰάπωνα· θὰ μᾶς ἐννοήσῃς. Ἐχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὴν ἔρπασε διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν της.

— Ἐγὼ ἀμφιβάλω! Ἀπεναντίας μὲ φαίνε-ται ὅτι εἶναι ἐκτάκτως ἐρωτευμένη μ' αὐτὸν. Ὅλως ὁ κόσμος τὸ παρετήρησε καὶ ἡ σύζυγός μου μὲ τῶλεγε, σήμερα ἀκόμα.

— Ἄν ὅχι διὰ τῆς βίας, θὰ τὸ κατώρθωσεν μὲ μέσον ἀναξιοπρεπὲς καὶ παράνομον. Ἐν συντο-μίᾳ σκεπτόμεθα, ὁ κ. Ἐγερτον καθὼς καὶ ἐγὼ, ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει τί τὸ δόλιον—δὲν ἤ-ξεύρω πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσω—εἶδος μαγκανείας...

Ὁ ξενοδόχος ἔμεινεν ἑξαλλος. Ἐπὶ τέλους μᾶς εἶπε μὲ πολὺ σοβαρὸν·

— Συγγνώμην, κύριοι, εἰσθε συγγενεῖς τῆς νέας γυναικός;

— Δὲν εἴμεθα συγγενεῖς της, ἀλλὰ γνωρίζο-μεν τὴν οἰκογένειάν της, ἡ ὁποία εἶναι καθ' ὅλα ἀξιοτίμος, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω: φοβούμεθα πολὺ ὅτι εἶναι βρωμοδουλειά. Εἰπέτε μου εἰλικρι-νῶς, σᾶς παρακαλῶ, τὴν σκέψιν σας: πιστεύετε ὅτι εἶναι νυμφευμένοι.

— Χμ!... Ἐξάπαντος ὁ νέος ἀνοίκει εἰς ὑ-ψηλότεραν κοινωνικὴν τάξιν ἀπὸ τὴν νέαν... Εὐ-ρίσκονται ἐδῶ ὁλομόναχοι, χωρὶς ὑπηρετάς, σχεδὸν χωρὶς ἀποσκευὰς καὶ κατοικοῦν εἰς ἀ-πλούστατον δωμάτιον. Ἡ νέα δὲν φέρει δακτυ-λίδιον εἰς τὸ τέταρτον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρός... ὅχι, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι νυμφευμένοι· ἀλλὰ ἐννοεῖται, κύριοι, ὅτι δὲν εἴμαι ὑποχρεωμέ-νος νὰ ζητῶ πιστοποιητικὰ γάμου ἀπὸ τοὺς πε-λάτας μου.

— Βεβαιότατα κανεῖς δὲν σκέπτεται νὰ σᾶς κατακρίνῃ. Ἀλλὰ ἐάν ἡ ταλαίπωρος αὕτη νέα εὐρίσκεται ἐδῶ, καθὼς ὑποθέτομεν, ἀκουσίως, καταναγκαζομένη παρὰ τοῦ ἀθλίου τούτου,

εἶναι δυνατόν νά μᾶς βοηθήσετε νά τήν ἀποσπάσωμεν ἀπό τήν ἀμφίβολον ταύτην θέσιν ;

—Θά κάμω ὅτι μ' ἔρχεται ἀπό τὸ χέρι. Εἶναι τόσον ἤμερῃ καί μικροῦλα ! Ἀλλά τώρα ὅτε ἐπεσύρατε κύριοι, τήν προσοχήν μου ἐνθυμούμαι μήπως τῆς λείπει κάτι ἐδῶ ;...

Καί ἐκτύπησε τήν κεφαλὴν του.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΝΕΑ ΖΩΗ

Διεύθυνσις. I, ὁδὸς Ἀσκληπιδίου εἰς Ἀθήνας.

Ἀπεφασίσμεν νὰ προβῶμεν εἰς τήν σήμερον ἀγγελλομένην ἔκδοσιν τῆς «**Νέας Ζωῆς**», ἐβδομαδιαίου φύλλου καθαρῶς φιλολογικοῦ, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὰς στήλας του τήν ἀγνωστέραν ἐργασίαν τῶν παρ' ἡμῶν λογογράφων καί ποιητῶν, τῶν συναδέλφων, μεθ' ὧν κοινὰ μᾶς συνδέουν ἰδέαι καί ἐλπίδες, τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν τῆς Νέας τῇ ὄντι Ζωῆς.

Ἡ «**Νέα Ζωή**» ἀποφύεγущα πᾶν ὅτι ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ της θὰ ἔδυνάτο νὰ κινήσῃ τῶν πολλῶν μόνον τήν προσοχήν καί αὐστηρῶς ἀποκλείουσα ἀπὸ τὰς στήλας της πᾶν τὸ μὴ σχετιζόμενον πρὸς τήν λογιτεχνίαν, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ποθῇ οὕτω τὸ κατ' ἐξοχήν πνευματικὸν φύλλον, τὸ ἀπευθυνόμενον πρὸς τήν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τοῦ ἀναγινώσκοντος κοινοῦ. Δὲν θὰ δημοσιεύῃ ὅτι ἀρέσῃ κοινῶς, ἀλλ' ὅτι πρέπει νάρεσῃ, ὅτι νομίζῃ ὡς καθήκον της καί σκοπὸν της νὰ διαδώσῃ, νὰ συστήσῃ καί ἂν θέλετε νὰ ἐπιβάλῃ. Ἄν οὕτως συντασσόμενη καί τὰς εὐγενεστέρους μόνον ἀνάγκας τοῦ πρὸς αὐτὴν νοιρῶς ἀνταποκρινομένου δημοσίου θεραπεύουσα, ἡ «**Νέα Ζωή**» θὰ εὖρῃ ἀναγνώστους ἱκανοὺς ἀριθμητικῶς νὰ ἐξασφαλίσουν τήν ἔκδοσίν της καί τήν πρόσδον, —οἱ ἰδρυταὶ τῆς τὴν εἴχονται μόνον, ἀλλὰ δὲν τὸ γνωρίζουν ὅτι, διήποτε ὅμως καί ἂν συμβῇ, ἡ «**Νέα Ζωή**» θὰ προτιμήσῃ, εὐθὺς μετὰ τήν πρώτην ἀπόπειραν νὰ ἐπιστρέψῃ μᾶλλον εἰς τήν ἀνυπαρξίαν, παρὰ νὰ συνηκολογήσῃ μετὰ τήν συνεῖδησίν της, μετὰλλοῦσα πρόγραμμα καί δημοσιεύουσα ἔργα ἀσύμφορα πρὸς τὰς ἰδέας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων θάγωνισθῇ.

Διὰ τοῦτο, ἐν ἀρχῇ τοῦλάχιστον, ἡ «**Νέα Ζωή**» δὲν θὰ ζητήσῃ, οὔτε θὰ δεχθῇ συνδρομητάς, ἀλλὰ μόνον ἀγοραστὰς κατὰ φύλλον. Θὰ ἐκδίδεται πρὸς τὸ παρὸν κάθε Κυριακὴν εἰς μέγεθος σχήμα ἐκ τεσσάρων πενταστίλων σελίδων πυκνοτυπωμένων, θὰ πωλεῖται δὲ ἀντὶ λεπτῶν 10, ἐν Ἑλλάδι μὲν ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων, ἐν τῇ ἐξωτερικῇ δὲ ὑπὸ τῶν κυριωτέρων ἐλληνικῶν βιβλιοπωλείων. Θὰ περιέχῃ δὲ εἰς ἕκαστον φύλλον :

ἐν τῇ δύο ἄρθρα ἐπὶ φιλολογικῶν πάντοτε ζητημάτων,
ἐν τῇ δύο διηγήματα ἐλληνικά, ἢ καὶ ξένα ἐκ τῶν ἀρίστων,
ἐν μυθιστόρητα ἐκλεκτότατον ἐν ἐπιφυλλίδι,
ποιήματα τῶν δοκιμωτέρων μᾶς ποιητῶν,
εἰδικὴν βιβλιογραφίαν,
θεατρικὰς κρίσεις,

μελέτας καί ἀναλύσεις, συνδεομένους πρὸς τήν πνευματικὴν κίνησιν,

εἰδήσεις ἐκ τῆς παγκοσμίου φιλολογίας κτλ. κτλ. κτλ. Οὕτως ἐκλεκτικώτατα καί ἐπιμελεστάτα συντασσόμενη ἡ «**Νέα Ζωή**», ἀποβλέπουσα εἰς ἡθικὴν μόνον καὶ ὅχι εἰς ὕλικήν ὠφέλειαν, ἔχει τήν ἀξίωσιν ὅτι θὰ εἴναι διὰ τήν φιλολογίαν μᾶς τήν ὁποίαν θὰ ὑπερετήσῃ, καὶ τι νέον καὶ προπαντὸς ὅχι ἀνωφελές.

Ἐρ Ἀθήναις κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1896.

Κωδίκης Παλαμᾶς

Γρηγόριος Ξενόπουλος.

Δὲν θὰ λείψῃ ἡ «**Ἠχώ**» ν' ἀναγγεῖλῃ τήν ἔκδοσιν τῶν φυλλαδίων τῆς «**Νέας Ζωῆς**», εἰς ἣν ἀπὸ τοῦδε εὐχεται ἐκ μέσης καρδίας προκοπῆν.

Ἀλληλογοραφία.

Δεσποινίδα Μ. Κ. Ἐνταῦθα. — Αἱ Χῆται γυναῖκες ἐθεωροῦντο ἀνέκαθεν χαρίεσσαι εὐφρεῖς, σώφρονες καί ὠραταί, ἀλλ' ἰδίᾳ ἀνεγνωρίζοντο παρ' ἀπάντων ὡς καλὰ οἰκοκυραί. Γινώσκουσαι θαυμασίως τήν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν καί τήν οἰκιακὴν οἰκονομίαν διηγόν, ὡς κόραι μὲν, ἐλευθερίως ἀλλ' ἠθῶως, ὡς σύζυγοι δὲ λιτῶς καί σεμνῶς θεωροῦσαι τήν εὐτυχίαν τῶν συζύγων αὐτῶν, ὡς τήν ἐκυτῶν μεγίστην εὐδαιμονίαν. Τὸ γλυκὺ καί σῶφρον καί τήν καλλονὴν τῶν Χίων γυναικῶν ἐπήνεσαν πάμπολλοι συγγραφεῖς ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν μόνον τὸν Πλούταρχον. (Γυναικ. ἀρετ. Τομ. VII σελ. 23.) τὸν Βελώνιον (Observation σελ. 197) τὸν Πορχάκην (Le puifamose isole σελ. 32) τὸν Τουρνερφότ (Voyage an Levant σελ. 142) τὸν Σχάνδλερ (Travels in Asia Minor σελ. 56) τὸν Ἀλσεκουίστον (Travels in the Libant σελ. 17) τὸν Θεβενότον (Voyages σελ. 188) τὸν Φοντανιέρων (Voyage en orient σελ. 134 Τομ. Α') τὸν Μισσῶν (Correspondance d'orient V. III, σελ. 434) τὸν Νικόλαον δε Νικόλα (navigatione e viaggi) τὸν Μουράδον (Grieschen archipelagus σελ. 352) τὸν Πονικεβίλ (Hist. de la Regen, de la Grece σελ. 449) καί τὸν συγγραφεὰ τῶν Μαρτύρων (Itineraire de Paris à Jerusalem. —

Κυρίαν Ε. Φ. εἰς Σμύρνην. — Ὅσα καί ἂν ἐγράψαν παρὰ τῶν εὐτυχῶν ἢ ἀτυχῶν ἐρωτευμένων, τῶν μυθιστοριογράφων καί τῶν ποιητῶν, περὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς δὲν ἐπαρκοῦσι τὴν παράπαν ὅπως ἀκριβῶς καί τελείως χαρακτηρίσωσιν αὐτήν. Εἶναι ἄραγε ὡκεανὸς ἀπέραντος ἐν ᾧ καὶ Λεβιάθαν καταποντίζονται ἢ εἶναι δρόσου σταγῶν τὰ πέταλα τῆς συμπαθείας καί τοῦ πόθου διανοίγουσα ; Τοῦτο σεῖς γνωρίζετε, κυρία, κάλλιον ἐμοῦ.

κ. Α. Σ. Ἀθήνας. — Τὰ τελευταῖα φυλ. διὰ τὴν «**Ἠχώ**» παρέπεσαν μᾶς τὰ στελλεῖτε καί πάλιν :

κ. Α. Μ. Τεργέστην. — Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε τακτικὰ τὴν Ἠχώ. Εὐχαριστοῦμεν διότι μᾶς ἐνθυμίσθητε.

κ. Χατζαποστόλου Μοσχον. — Μᾶς ἐλησμονήσατε ; περιμένομεν ὅσα πρὸ πολλοῦ μᾶς ὑπεσχεθήτε.